Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ★ nr. 29 (485) sîmbătă 7 aprilie 1956 ★ 4 pagini 15 bani

Reportaj

Strada pe care locuiesc, semăna pînă mai ieri cu „ţara celor o mie de lacuri". La tot pasul găseai o baltă. Treaba asta îi cam necăjea pe oameni, pe mine însă mă distra grozav. Din hîrtie mi-am construit tot felul de nave: un crucişetor, un vas comercial, un şlep şi chiar un vas de piraţi.

Dar tocmai în clipa în care mă pregăteam să lansez vasul de piraţi pe „mările sudului" hop! că mă pomenesc în faţă cu un personaj venit parcă din altă lume. Capul îi era făcut din vestitele emisfere de Magdeburg, corpul dintr-un glob geografic, în loc de mîini avea echere, iar drept picioare un compas.

— Dacă pînă în 3 zile — rosti ciudata întruchipare — nu-mi vei răspunde la 3 întrebări, cinstea ta de reporter va sta acolo unde-ţi stau acum... vapoarele.

Şi-mi puse trei întrebări atît de încîlcite, încît m-am cutremurat gîndindu-mă că poate a înviat monstrul acela din antichitate care avea acelaş obicei. Ca să mă conving, vrui să mă uit mai cu atenţie la personaj, dar ia-l de unde nu-i. Arătarea dispăruse!

— Ce ne facem Zdup? îmi întrebai necăjit, tovarăşul de călătorii.

— Ham!... ham!... Nimic altceva decît s-o pornim în lume.

Înţelept a grăit Zdup şi de aceea am şi pornit la drum.

Razele prieteniei

Cînd am ajuns la Şcoala din satul Voevoda, regiunea Bucureşti, era tocmai ceasul în care copiii din clasa a VI-a se pregăteau să plece acasă.

— Nu plecaţi băieţi, i-am rugat eu. Mă aflu într-o mare încurcătură şi viu să vă cer sfatul. Şi le povestii toată tărăşenia cu arătarea aceea ciudată.

— Afurisită treabă, mă compătimiră băieţii, dar ştii ceva? O să-ţi povestim o întîmplare din clasa noastră. Poate că o să te ajute să găseşti răspuns la prima întrebare.

Costea Lepădatu, din clasa noastră, avea o bicicletă. Nu ştim din ce era făcută dar parcă avea magnet în ea. Abia ajungea Costea acasă că-l şi atrăgea spre ea. Şi aşa, toate după-amiezile şi le petrecea pe bicicletă. Treaba asta n-ar fi fost deloc rea dacă n-ar fi avut urmări atît de rele în cunoştinţele lui Costea.

Ce-i de făcut? ne-am întrebat noi, dar îndată am şi găsit răspunsul: să vorbim despre el la orele de activitate educativă.

Şi de atunci n-a trecut oră de activitate educativă în care copiii din clasa noastră să nu spună: „Costea Lepădatu ne face clasa de ruşine".

Ce-o fi gîndit Costea în orele acelea, nu ştim, atîta doar că venea tot mai în silă la ele iar pînă la urmă n-a mai venit deloc.

— Dar Costea e pionier! ne-am gîndit noi. Să vorbim despre el în adunările noastre pionereşti.

Şi de atunci n-a trecut adunare pionierească în care să nu se spună: „Costea Lepădatu ne face detaşamentul de ruşine! Costea e un băiat rău".

Poate că situaţia asta ar fi continuat mult şi bine, dacă o întîmplare măruntă nu i-ar fi schimbat cursul. Odată, clasa noastră avea concurs de gimnastică cu clasa a VII-a. „Iată cu cine am găsit să ne întrecem! — gîndeam noi. Aştia o să ne învingă la sigur, sînt doar mai mari". Aşa am crezut noi pînă ce i-a venit rîndul lui Costea. Atît de bine a executat el figurile de gimnastică încît nu ne-am mai putut stăpîni şi-am alergat spre el, l-am îmbrăţişat, l-am ridicat pe sus. Eram fericiţi! Invinsesem!

Ce urmare a putut să aibă întîmplarea asta asupra „magnetului" din bicicletă, nici pînă acum n-am putut să ne dăm seama. Se pare însă că bicicleta a căpătat o proprietate curioasă: în timp ce Costea îşi face lecţiile ea îşi pierde complet puterea de atracţie. Costea capătă acum numai note mari şi are o întreagă clasă de prieteni.

Le-am mulţumit copiilor şi am pornit din nou la drum.

Visuri...

Eu cred că nu există şcolar care să nu-şi aibă visul lui în viaţă. Dar cred că cei care-şi făuresc visuri mai îndrăzneţe sînt tocmai şcolarii din clasa a VII-a. Convingerea asta mi-am făcut-o eu, a doua zi, în oraşul Alexandria.

...Socol Paul, de la Şcoala nr. 2, se pregătea să-şi facă lecţiile. Tocmai voia să înveţe la fizică, cînd un uruit puternic sgudui văzduhul. Impins ca de un arc, Socol sări de pe scaun, trînti uşa şi ieşi afară în stradă. Pe deasupra treceau avioane cu reacţie.

— Straşnice avioane! — murmură Socol cînd se întoarse înapoi în cameră. Pe aşa unul am să zbor şi eu.

Socol se şi văzu sus în carlingă, mînuind manetele. O simplă apăsare şi puternicele motoare se şi pun în funcţiune.

— Trebuie să fie grozav sus — îşi spuse el. Dar şi mai grozav e atunci cînd îţi dai drumul cu paraşuta! adăugă el amintindu-şi de „lansarea" sa din podul casei cu o umbrelă drept paraşută.

...E seară. Socol stă încă pe pat şi visează.

Alături, cartea de fizică a rămas deschisă la aceeaşi pagină ca şi atunci cînd s-a apucat să-şi facă lecţiile.

★

La aceeaşi şcoală, şi-n aceeaşi clasă cu Socol învaţă şi Mihalache Ilie. Ca şi Socol, are şi el visul lui: doreşte din toată inima să născocească o maşină cum nu s-a mai pomenit. Pînă atunci însă, Ilie şi-a găsit o altă treabă. Cu cartea de fizică deschisă, meştereşte ceva de vreo două ore. Taie, pileşte, bate cuie.

...Ilie legă şi cel de-al doilea fir la electromotorul său. O clipă, rotorul nu dădu nici un semn de viaţă, dar apoi începu să se învîrtească.

— Uraa! — se bucură Ilie — merge electromotorul!

Şi în clipa aceea, vedea parcă cum din motorul lui creştea maşina aceea năzdrăvană pe care va construi-o în viitor.

★

Da, mi-am zis eu după ce am văzut acestea: iată două feluri de a năzui spre fapte mari.

Cine-i mai tare?

In a treia zi, m-am dus să vizitez o fabrică. In curte, lume multă. Se discuta cu aprindere despre o bară de fier care trebuia scurtată.

— Daţi-o încoace, tună deodată o voce şi un om voinic, cu o ţigară groasă în gură se apropie de grup. O rup eu în doi timpi şi trei mişcări.

Omul se apropie de bară, o suci, o învîrti, dar degeaba! Nu reuşi nici măcar s-o îndoaie.

— Lasă-te păgubaş, Tomoioagă Ion, îi ziseră oamenii. Aici trebuie ceva mai puternic decît puterea. Iar acel „ceva" tu nu-l ai.

Deodată, în grupul de oameni se petrecu o mişcare vie.

— Hai, Bocănete Paul. Arată tu cum se rupe o bară.

Omul căruia i se spunea Bocănete se apropie de bară ţinînd în mînă un tub.

— Daţi drumul la acetilenă! — rosti el. Acum daţi drumul la oxigen.

O flacără albăstruie apăru la capătul tubului. Bocănete o apropie de bară şi în cîteva clipe capătul de prisos căzu jos.

★

In mintea mea totul se învîrtea ca o morişcă. Tomoioagă, Bocănete... Pe oamenii aceştia îi văzusem dimineaţă dar atunci erau copii. Bocănete învăţa la Şcoala din satul Gîrbovăţul de jos, regiunea Craiova, şi învăţa încă foarte bine. Tomoioagă Ion învăţa la Vatra Dornei, dar nu mai învăţa aşa bine. In schimb a învăţat să fumeze şi să-şi bată colegii. Cum de sînt acum, la prînz, oameni în toată firea? Ciudată întîmplare!

— Ham!... Ham!... mă întrerupse în clipa aceea Zdup. Nu e nici o ciudăţenie aici. Cunoscînd copiii aceştia, te-ai gîndit cam cum s-ar descurca ei în viaţă peste vreo 20 de ani. Asta-i tot!

— Phiii! Aşa e Zdup! Deştept mai eşti tu Zdup!

★

Tocmai mă întorsesem din călătoria mea cînd deodată mă fulgeră o ideie: Să ştii că personajul acela era Pătrarul IV!

— Aşa e, auzii cunoscuta voce şi arătarea ieşi din nou ca din pămînt. Hei, ia să te văd, răspunzi la întrebările mele? Spune-mi dar, ce este mai cald decît razele de soare?

— Mai cald decît razele de soare sînt razele prieteniei — răspunsei eu gîndindu-mă la băieţii din Voevoda. Razele de soare transformă natura, pe cînd razele prieteniei transformă omul.

— E adevărat, încuviinţă Pătrarul IV. Dar spune-mi acum, ce e mai departe şi totuşi mai aproape de om?

— Mai departe şi totuşi mai aproape de om e năzuinţa lui, răspunsei din nou, gîndindu-mă la cei doi băieţi din Alexandria. E mai departe atunci cînd omul stă doar şi se gîndeşte la ea, şi e mai aproape atunci cînd omul nu numai că se gîndeşte la ţelul său dar şi caută să se apropie de el.

— Aşa e, adevărat! Răspunde-mi acum: ce e mai puternic decît puterea?

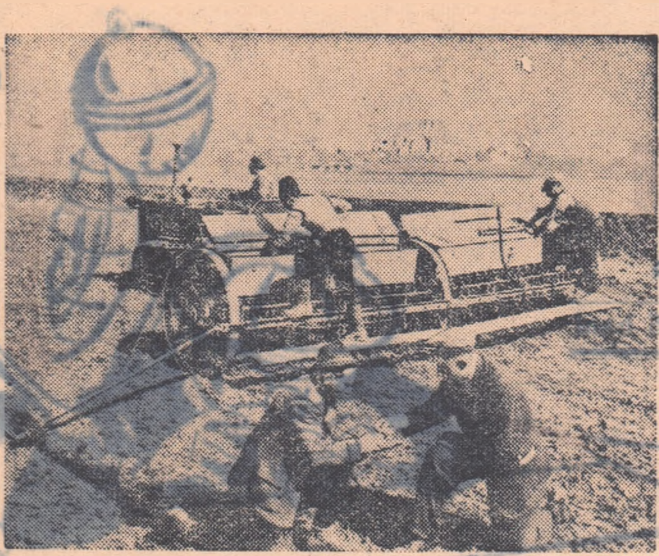
— Mai puternic decît puterea sînt cunoştinţele — dădui eu răspuns, gîndindu-mă la întîmplarea din chiar ziua aceea.

— Şi asta e adevărat. Iţi mulţumesc! Nu te supăra pe mine că te-am pus pe drumuri, dar am vrut... Ce mai, am vrut să scrii cel dintîi reportaj al tău din pătrarul IV. Şi după cum văd, l-ai şi scris.

M-am uitat şi eu pe notiţele mele. Aşa era. Drept care mi-am pus dedesubt semnătura...

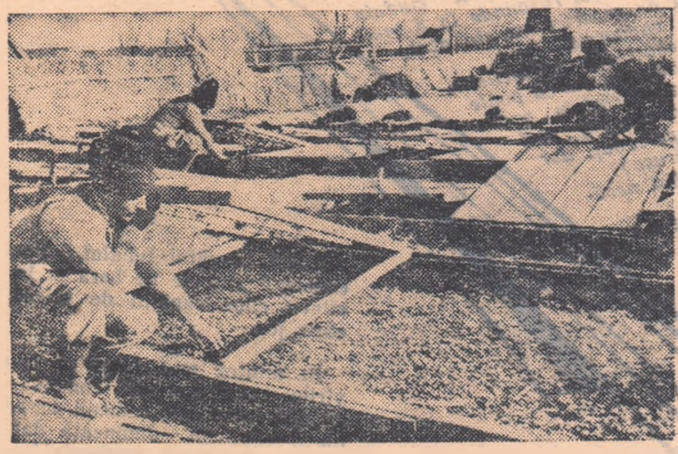
Gheorghiţă REPORTERUL

PRIN PATRIA NOASTRĂ

Insămînţările la timp şi bine asigură o recoltă bogată. Cu gîndul la acest lucru oamenii muncii de pe ogoare au por nit la însămînţatul recoltei în campania de primăvară.

Tractoristul Cleşiu Livius lucrind la un cuplu de semănători sovietice „2.CK-16" de la S.M.T. Orţişoara, a însămînţat şi aplicat îngrăşăminte chimice pe o suprafaţă de 20 ha.

★

Grădinarii de la G.A.C. „Steaua Roşie" din comuna Apahida, raionul Cluj, fac aerisirea răsadurilor de varză, gulii şi conopidă. O minuţioasă îngrijire a răsadurilor garantează o bogată recoltă de legume.

★

FAPTE eroice?

Am cunoscut pe unii dintre voi, dragi copii, care voiau cu tot dinadinsul să ajungă eroi. „Foarte frumos !" veţi zice. Şi eu zic la fel. Am însă o rugăminte : înainte de a începe cu lauda acestor amatori de fapte eroice, îngăduiţi-mi să vă povestesc două istorioare adevărate.

Intr-o zi, Constantin Vlădoianu, elev în clasa a VII-a la Şcoala medie de 10 ani, băieţi, nr. 10 din Capitală, ieşise de la

şcoală cu colegii lui. Constantin merge deobicei acasă cu tramvaiul. Pînă la staţie erau doar cîţiva paşi. Dar Constantin socoti că acum e momentul să le dea colegilor lui o demonstraţie de eroism. Şi se năpusti vijelios, voind să se urce în tramvai din mers. Picioarele însă îi alunecară şi Constantin se rostogoli din tramvai. Dar în clipa aceea un alt vehicul ce trecea pe stradă îl lovi serios.

Şi cealaltă istorioară : Ioniţă Nicolae, din clasa a V-a, de la Şcoala medie de 10

ani, de băieţi, nr. 8 juca fotbal cu cîţiva prieteni. Mingea a zburat în stradă la un moment dat. O maşină tocmai se apropia. Dornic de „vitejii", Nicolae se repezi în faţa maşinii pentru a prinde mingea. Şoferul n-a mai avut timp să frîneze şi l-a rănit pe „viteazul" nostru...

Ce e mai ciudat e că, atîta timp cît Constantin şi Nicolae s-au aflat sub îngrijire, la spital, nici-unul dintre prieteni n-a venit să-i felicite pentru marile lor acte de eroism...

Cred că cei doi s-au gîndit mult la asta şi poate sînt şi acum nedumeriţi. Dacă-i aşa, eu aş vrea, tot cu îngăduinţa voastră, să le risipesc puţin nedumerirea.

Vedeţi voi, dragă Nicolae şi Constantin, eroismul nu e un lucru după care trebuie să alergi. Eroismul nu înseamnă a te primejdui pe tine numai de dragul de a te făli în ochii celorlalţi. Eroismul ţi-l cere viaţa, ţi-l cere inima ta, ţi-l cere demnitatea ta de om, într-o împrejurare oarecare. Ţi-l cere munca ta — atunci cînd dai de greutăţi — ţi-l cere spre a salva viaţa cuiva, ţi-l cere spre a-ţi apăra patria şi tovarăşii. Deoarece faptă eroică se cheamă numai aceea care are un ţel înalt, nobil.

Iată de ce colegii voştri nu v-au felici-

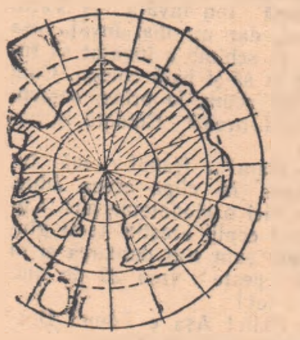

tat pentru faptele voastre lipsite de glorie.

Iată de ce, dragi prieteni cititori, atunci cînd vreţi să faceţi o faptă „eroică", e bine să vă gîndiţi dinainte dacă ea foloseşte cuiva.

Lt. Ion NISTOR

Cîte ceva despre Antarctida

Situat în regiunea polului sud, continentul se prezintă ca un înfricoşător pustiu de gheaţă, cu o suprafaţă de 14 milioane km. patraţi. Din cercetările făcute pînă acum, cu ajutorul aviaţiei, se ştie că pe Antarctida există vulcani, socotiţi drept cei mai înalţi din lume, cum ar fi de pildă Erebus care are o înălţime de 4300 m, un crater de 1 km. diametru şi 300 m. adîncime.

Pătura de gheaţă care acoperă Antarctida are o grosime de aproape 2 km. Dacă toată gheaţa de pe continent ar putea fi topită, nivelul tuturor mărilor de pe glob ar creşte cu 20 de m. Totuşi, în pustiul acesta de gheaţă există viaţă. S-au găsit muşchi, licheni, alge şi chiar două plante care fac flori. Se presupune că flora aceasta este favorizată de acţiunea vulcanilor. De asemeni, trăiesc acolo pescăruşi, albatroşi, cormorani, pinguini, iar în apă nenumărate balene şi animale din acelaş neam cu foca. Pămîntul continentului se pare că ascunde cel mai mare zăcămînt carbonifer din lume. De asemeni s-au găsit aur, argint, aramă, crom, molibden.

Cercetările care se fac acum în cadrul anului internaţional geofizic vor scoate la iveală noi date importante despre acest continent.

NUFĂRUL ROŞU

Nufărul roşu. Primul film artistic, tehnicolor realizat în patria noastră. Incă nu l-aţi văzut ? Păcat. Voiam să vă povestim cîte ceva despre acest film făcut pentru voi. E mai bine însă să-l vedeţi voi întîi şi apoi să discutăm despre el împreună.

In aceste fotografii vedeţi cîteva din scenele filmului care sîntem siguri că vă va entuziasma.

CĂRŢI noi

„INIMĂ SINCERĂ"

Grişa Şumov sau — aşa cum se recomandă el viitorului său prieten — „feciorul grădinarului Ivan Ivanovici", este eroul principal al cărţii „Inimă sinceră" de scriitorul sovietic A. Kononov.

Cu prietenia dintre Grişa şi micul leton Ian Redal, începe acest roman scris pentru micii cititori şi odată cu aceasta şi aventurile trăite de ei în primii ani ai copilăriei

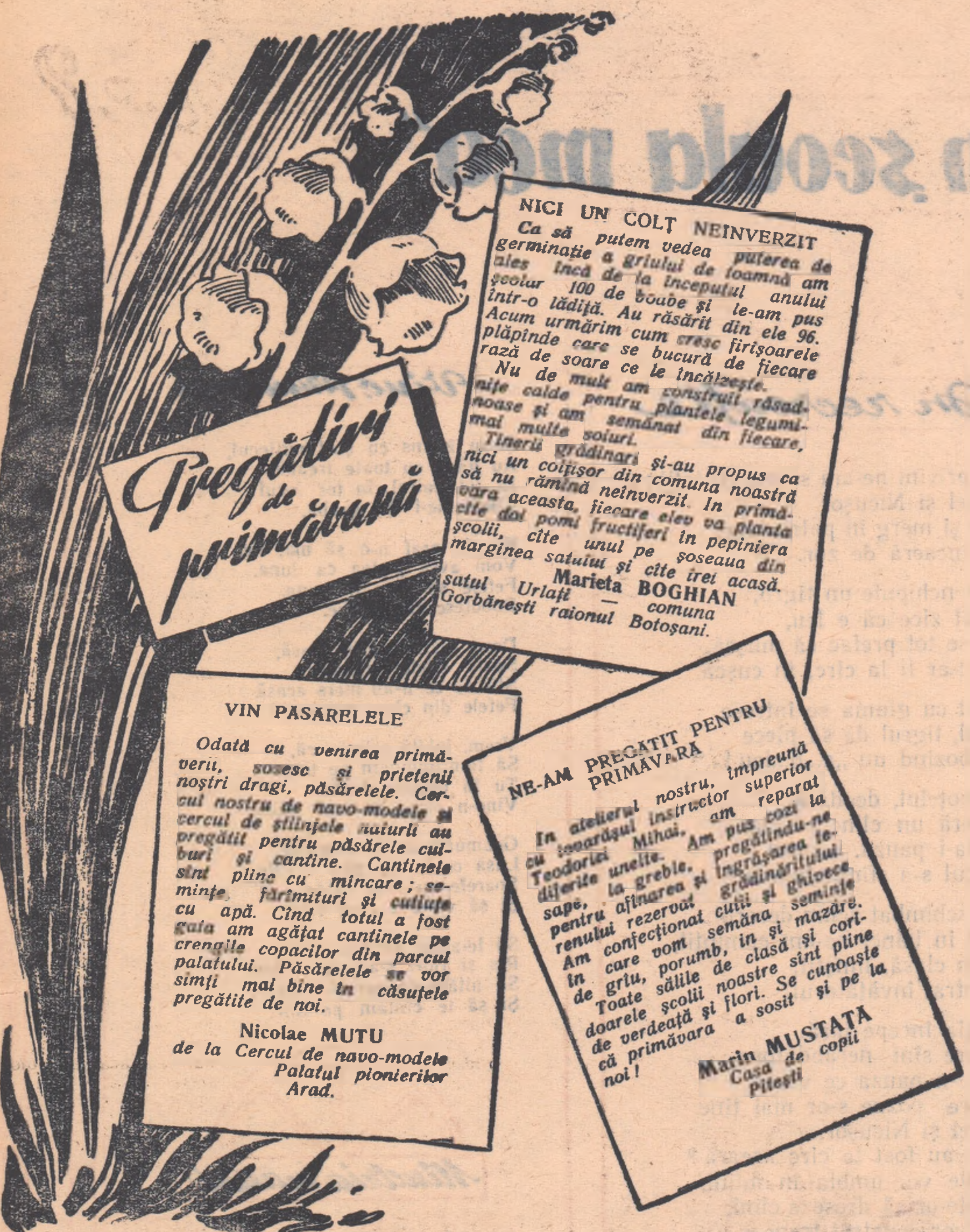
Desigur, voi nu ştiţi ce este cu „Pîrîul de fier" în care visa să se scalde Grişa, pentru a deveni voinic şi curajos, şi pentru a nu îmbătrîni niciodată. De aceea au fugit Grişa şi Ian, într-o noapte, de-acasă şi-au mers... şi-au mers... şi-au mers... dar nu le-a fost dat să ajungă la pîrîul de fier pentru că alte întîmplări au ieşit în întîmpinarea lor.

Au trecut ani mulţi. Grişa a devenit elev, a dus un război crunt cu pedagogul Victor Apollonovici care nu putea suferi un opincar necioplit în şcoala unde învăţau numai fii de nobili şi de bani gata, s-a despărţit de prietenul Ian, dar de pîrîul de fier tot n-a uitat.

Dar pînă la urmă se pare că tot s-a scăldat în acest pîrîu mult visat. Dacă vreţi să fiţi însă siguri, citiţi şi voi această interesantă carte, apărută în Editura Tineretului.

Cărţi pentru voi, care vor apare în cursul acestui an, în Editura Tineretului

Dumitru Almaş — „Alei, codrule fîrtate"
I. Popper — „Taina albă"
V. A. Obrucev — „Plutonia"
A. Daudet — „Tartarin din Tarascon"
M. Zigmond — „Să fii bun pînă la moarte"
F. Cooper — „Ultimul mohican"
Al. Dumas — „Cei trei muşchetari"
G. A. Zisman — „Lumea atomului"
M. Ionescu — „Construiţi aparate de radio"
L. Straşun — „Cinematografia"
I. Verzilin — „Cum să îngrijim plantele de cameră".

Pregătiri de primăvară

NICI UN COLȚ NEINVERZIT

Ca să putem vedea puterea de germinație a griului de toamnă am ales încă de la începutul anului școlar 100 de boabe și le-am pus într-o lădiță. Au răsărit din ele 96. Acum urmărim cum cresc firișoarele plăpinde care se bucură de fiecare rază de soare ce le încălzește.

Nu de mult am construit răsadnițe calde pentru plantele leguminoase și am semănat din fiecare mai multe soiuri.

Tinerii grădinari și-au propus ca nici un colțișor din comuna noastră să nu rămînă neînverzit. In primăvara aceasta, fiecare elev va planta cîte doi pomi fructiferi în pepiniera școlii, cîte unul pe șoseaua din marginea satului și cîte trei acasă.

Marieta BOGHIAN
satul Urlați — comuna Gorbănești raionul Botoșani.

VIN PASARELELE

Odată cu venirea primăverii, sosesc și prietenii noștri dragi, păsărelele. Cercul nostru de navo-modele și cercul de științele naturii au pregătit pentru păsărele cuiburi și cantine. Cantinele sînt pline cu mîncare; semințe, fărîmituri și cutiuțe cu apă. Cînd totul a fost gata am agățat cantinele pe crengile copacilor din parcul palatului. Păsărelele se vor simți mai bine în căsuțele pregătite de noi.

Nicolae MUTU
de la Cercul de navo-modele Palatul pionierilor Arad.

NE-AM PREGATIT PENTRU PRIMAVARA

In atelierul nostru, împreună cu tovarășul instructor superior Teodorici Mihai, am reparat diferite unelte. Am pus cozi la sape, la greble, pregătindu-ne pentru afînarea și îngrășarea terenului rezervat grădinăritului. Am confecționat cutii și ghivece în care vom semăna semințe de grîu, porumb, in și mazăre. Toate sălile de clasă și coridoarele școlii noastre sînt pline de verdeață și flori. Se cunoaște că primăvara a sosit și pe la noi!

Marin MUSTAȚĂ
Casa de copii Pitești

„ÎN CLASA NOASTRĂ TOATE SÎNT PIONIERE"

1 septembrie 1953. Primii pași spre școală ...i școlărițelor dintr-a-ntîia, prima întîlnire ...u pionierele. Acestea le-au arătat labora...oarele, muzeul, le-au dus în clasă... Acolo, ...e bănci, în dreptul fiecăruia, era o jucărie, ... carte sau un buchet de flori. Așa a fost ...rima întîlnire...

*

Incă de atunci, din prima zi de școală, pio...ierele de azi ale clasei a III-a B, Școala me...ie de fete din Slatina, au dorit nespus de ...ult să poarte cravata roșie. Cît de depăr...ată li se părea însă ziua aceasta.

In clasa I-a au învățat la început alfabetul. ...ictorița Marinescu le făcea însă multe ne...azuri. Nu punea niciodată virgula la „ș" și „ț", nu punea căciulă la „î". Ce vrei? Nu-i ...tra în cap și pace. Azi așa, mîine așa, pînă ...înd într-o zi fetele au hotărît să ceară aju...orul pionierelor.

„Ce e de făcut?" s-au gîndit pionierele și în ...ele din urmă ideia a fost găsită.

— Ce-ar fi... da, ce-ar fi ca atunci cînd vor...ți cu ea să nu mai întrebuințați ț?

— Aha! Să-i zicem „Victorita", au hotărît ...etele

Ce s-a mai supărat Victorița... Foc s-a fă...ut, nu alta! Dar fetele n-au lăsat-o, pînă n-a ...nvățat deosebirea dintre t și ț. Aceasta a ...ost prima greutate pe care școlărițele clasei ...-a au învins-o.

Mai tîrziu au învățat tabla înmulțirii. Fie...are școlar își amintește de asta. In capul A...exandrinei Andrei, o altă școlăriță, era o ...ngrămădire cumplită de cifre. Și în somn re...eta: 7×9... 8×9... Nu știa cum să le mai dea ...e rost. Aceasta pentru că nu învățase de la ...ceput, și apoi le memorase fără să se gîn...ească, ca papagalul. Dar fiecare început ...re și un sfîrșit, nu? Sfîrșitul l-au găsit tot ...ionierele. Au descoperit un joc nou: „de-a ...agazinul". Și acolo în „magazin", nu se ...indea marfă decît „en-gros" (în felul acesta ... obliga să-ți faci socoteala — costul mărfii ...nmulțit cu cantitatea). Ba de ici, ba de colo, ...lexandrina a învățat tabla înmulțirii.

Vremea a trecut cu încetul, greutățile au ...ost învinse, succesele sărbătorite, iar fetele ... crescut. Au acum 9 ani. Acum cîteva luni, ...n iarnă, în clasa a IV-a era o frămîntare ...eosebită. In detașamentul lor primeau cra...atele școlărițele dintr-a III-a. Intîi au fost pu...ne, cîteva. După aceea numărul lor a cres...ut.

In clasă a apărut o dorință nouă — ca ...oate fetele din clasa lor să devină pioniere. ...u cerut din nou sfatul celor mai mari.

— E simplu acum — le-au răspuns acestea, — trebuie ajutate să se îndrepte la învățătură... Și de-acum înainte asta trebuie s-o faceți voi, detașamentul.

In primăvară detașamentul s-a bucurat nespus. Erau primite în rîndul pionierelor ultimele școlărițe.

Dacă vei întreba acum pe oricare dintre ele, aveți multe pioniere în clasă? — îți va răspunde, privindu-te oarecum curios: In clasa noastră toate sînt pioniere.

Geta COSTIN

Un cais, un pițigoi și UN BĂIAT

A fost odată un cais, un pițigoi și-un băiat. Caisul era înflorit, pițigoiul era pestriț iar băiatul era atent la lecție, pentru că în timpul povestirii noastre el se afla în clasă împreună cu colegii lui. Caisul însă, bineînțeles că nu se găsea în clasă, ci afară, lîngă fereastră, iar pițigoiul, unde putea să fie dacă nu pe-o ramură încărcată cu flori? De acolo, pițigoiul nostru privea pe geam drept în clasă, unde băiatul, pe nume Clătic, lua silitor notițe după explicațiile profesorului. Foarte conștiincios, acest Clătic... Pițigoiul care se desfăta pe ramură într-o bogăție de flori, soare și aer proaspăt, remarcă deîndată acest lucru și fîlfîi mirat din aripi. Ba, mai mult, îndrăzni să bată cu ciocul în geam... la care, Clătic ridică fruntea, îl privi întîi uimit, apoi cu simpatie și de îndată între ei se înfiripă, așa, din priviri, o discuție prietenească:

— Ce mai faci mata, Clătic dragă?

— Mulțumesc, bine. Dar de unde știi cum mă cheamă? Doar nu ne cunoaștem...

— Intr-adevăr, încuviință pițigoiul, nu ne cunoaștem, dar ce-are-a face? Noi sîntem eroii unei povești — și într-o poveste, totul e cu putință!

— Desigur, interveni caisul. Ca dovadă, iată: deși sînt pom, vorbesc.

— Frumoasă poveste... suspină Clătic. Numai că noi, aici în clasă, căutăm o rădăcină pătrată.

— Păcat că a mea nu-i pătrată, că v-ași fi împrumutat-o ca să nu vă mai canoniți atîta, spuse mîhnit caisul.

— Lasă că găsim noi una și încă cea mai pătrată cu putință — îl asigură Clătic.

— Numai s-o puneți repede la loc de unde-o scoateți, că se usucă! îl preveni caisul.

— Dacă spui că aveți atîtea lucruri de găsit, de ce nu le căutați pe-afară? ridică pițigoiul din... aripi. E atît de frumos! Uite flori uite soare, uite verdeață, uite primăvară!

— Știu, oftă Clătic, dar ce folos... Acolo flori, verdeață, primăvară, aici ecuații, x-uri, coeficienți...

— Elev Clătic, care-i rezultatul ecuației? răsună pe neașteptate un glas bărbătesc.

...Și deodată caisul amuți, pițigoiul redeveni un pițigoi obișnuit iar Clătic ridică buimăcit din umeri la întrebarea tovarășului profesor...

— La ce te gîndeai, Clătic? Incotro priveai?

— Să vedeți... eu...

— Văd, zîmbi tovarășul profesor, zărind pițigoiul pestriț și caisul înflorit. Văd și înțeleg: a venit primăvara... iar noi ne ocupăm de algebră. Ce-i de făcut? La ce să renunțăm? La primăvară... sau la algebră?

— Renunțăm la primăvară! Trebuie doar să învățăm, să învățăm cît mai bine! făcu pe grozavul un băiat care avea multe note de 5 dar foarte puțini prieteni.

Profesorul îl privi nemulțumit:

— Atunci, află că eu, unul, nu pot renunța la primăvară.

Clătic și băiatul cu multe note de 5 dar foarte puțini prieteni rămaseră, ca și întreaga clasă, cu gura căscată:

— Cum, renunțăm adică la algebră?

— Nu renunțăm nici la una, nici la alta; astăzi vom continua lecția de algebră în grădina școlii, hotărî tovarășul profesor. E bine?

— E bine! strigară copiii.

— E foarte bine! încuviințară de afară pițigoiul cel pestriț și caisul înflorit. Cum de n-ai înțeles, Clătic? Asta doar voiam să spunem și noi!

Al. O. ZOTTA

Din activitatea cercurilor de la casa pionierilor din Giurgiu

Elena Dragoş

„Cei din şcoala mea"

Rita

Intr-a-ntîia-i tărăboi,
Fetele-şi dau coate:
— Cum de-ai nimerit la noi,
Oare cum se poate?

Cum te-ai rătăcit pe drum?
Nu mai eşti fetiţă.
Tu ai vîrsta noastră-acum
Şi eşti şcolăriţă.

Dacă gura ai căscat,
Cînd ai mers cu mama
Vezi, acuma nu mai ştii,
Către şcoală seama!

— Cum te cheamă? Ţi-ai găsit!
Plînge rătăcita.
Haide, spune-ne odat'
Cum te cheamă?... — Rita.

— Nu ştim unde-i şcoala ta,
Altfel te-am conduce,
Pîn-la şcoală şi pe noi,
Mama ne aduce...

Dar plouată nu mai sta,
Rito, — ca o curcă,
Pionierele, la noi,
Toate le descurcă.

Haidem, către clasa lor,
Or să te ajute
Şi-ai s-ajungi la şcoala ta,
Iute, foarte iute.

Cearta

— Las'. de astăzi, frăţioare,
Un cuvînt n-am să-ţi mai zic.
...M-a privit cu întristare.
Lung, şi n-a răspuns nimic.

N-a mai vrut să-mi dea caietul,
Tema după el s-o scriu.
Pentru asta. am tot dreptul
Supărarea să o ţiu.

Nu prieten, duşman mi-este,
Mi-a vrut răul de astădat'.
Alt prieten? Se găseşte!
Nu mă plîng că ne-am certat

..Totuşi. bun era cu mine.
M-ajuta adeseori,
Şi acuma greu îmi vine,
Să-l privesc nepăsător.

Mama tot mereu mă-ntreabă:
— V-aţi certat, sau ce-i cu voi?
Vorba eu o schimb de grabă
Şi de lucru-mi fac apoi.

Cîteodată. uit de ceartă,
Şapca mi-o smucesc din cui;
Paşii, făr-să vreau mă poartă
Tocmai către casa lui.

Poate a avut dreptate
Cînd caietul nu mi-a dat.
Am mers totuşi prea departe.
De-un prieten am uitat.

Viu la tine. bun prieten.
Nu mai pot să mă opresc.
Paşii-n poarta ta mi-încetin.
Să te văd, şi să-ţi vorbesc.

În recreaţie

Să privim ne-am strîns cu toţii:
Aurel şi Nicuşor
Sar şi merg în patru labe,
Se încaeră de zor.

Unu-nchipuie un tigru,
Altul zice că e leu,
Mi se tot prefac că muşcă,
Parc-ar fi la circ, în cuşcă.

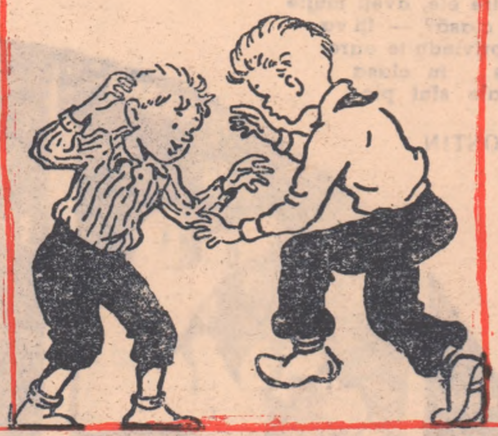
Cînd cu gluma se întrece
Leul, tigrul dă să plece
Slobozind un „a...o...leu!..."

Clopoţelul, deodată,
Picură un clinchet clar:
Gata-i pauza, şcolari
Circul s-a sfîrşit îndată!

S-a schimbat acum decorul...
Toţi în bănci ne-am cuminţit,
Şi în clasă, liniştit,
A intrat învăţătorul.

Lecţia începe iară.
...Tare sînt nerăbdător:
Oare-n pauza ce vine,
De ce pozne s-or mai ţine
Aurel şi Nicuşor,
Care-au fost la circ aseară?
Poate vor umbla în mîini,
Poate-or să dreseze cîini,
Işi vor construi trapeze,
Or să ne hipnotizeze...

Scamatori de-or fi, mă rog,
Voi pofti pe-aceşti amici,
Să preschimbe-n note cinci,
Doii lor din catalog!

Vino, primăvară

Şi-au încins cu şorţ mijlocul,
Au găsit cu toate treabă.
In tot colţul, în tot locul
Curăţenie-i de grabă.

Fir de praf n-o să mai fie,
Vom avea podea ca luna.
Fetele se-ntrec într-una.
Robotesc cu veselie.

Două mătură prin clasă,
Spală altele fereastra;
Ştii de ce n-au mers acasă
Fetele din clasa noastră?

Vrem, iubită primăvară,
Să te-ntîmpinăm pe tine.
Tu în ospeţie dară
Vino-n clasa noastră mîine.

Geamurile-or fi deschise.
Lasă orice loc să-l scalde
Soarele cu raze calde —
Şi să vii aşa ca-n vise,

Să te-aşezi de noi alături
Rîs şi flori s-aduci, şi bine
Să uităm de ger şi-omături
Şi să te cîntăm pe tine.

Mîndria mamei

Azi a fost în clasa voastră iar
Cu părinţii, o consfătuire.
Diriginta începuse rar,
Notele din catalog să-nşire.

— Cîte cinci-uri are fiul meu —
Işi spuneau părinţii cu mîndrie.
Numai mamei tale i-a fost greu,
N-a avut prilej de bucurie.

Nu te-ai străduit să-nveţi de-ajuns
Şi la şcoală te-ai ţinut de joacă.
Că ai note rele, ai ascuns.
Mamei. toate astea cum să-i placă?

In mijlocul celorlalţi părinţi
S-a simţit stingheră şi străină.
Dar pentru că nu înveţi şi minţi
Spune-mi, oare, poartă ea vreo vină?

Ea cu drag te-a îngrijit ades
Şi te-a ajutat la supărare.
Şi necazul tău l-a înţeles,
Iar tu i-ai plătit cu nepăsare.

Vine-acasă, uite, e în prag.
Du-te şi întîmpin-o mai iute.
Ii eşti drag, şi pentru că-i eşti drag,
Vrea şi de-astădată să-ţi ajute.

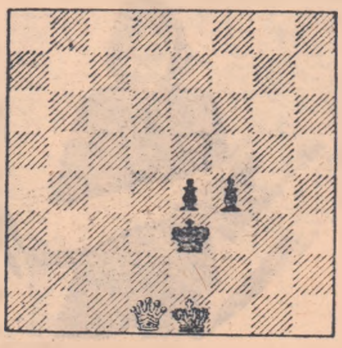
Ce-o urma, nu mă-ndoesc de loc
Tu ai să te schimbi de bună seamă.
Cinstea ta de pionier e-n joc
Şi e-n joc mîndria ei de mamă.

ŞAH

Concursul pentru dezlegări de probleme de şah

Continuăm seria problemelor de şah din cadrul concursului de dezlegări — organizat pentru pionieri şi şcolari — a cărui condiţiuni de participare au apărut în numărul 27 (483) din 31.III.1956. Dezlegările se vor trimite în termen de 10 zile pe adresa: Palatul pionierilor, Cercul de şah — Bucureşti, Şoseaua Cotroceni, Raionul V. I. Lenin.

Problema nr. 3.

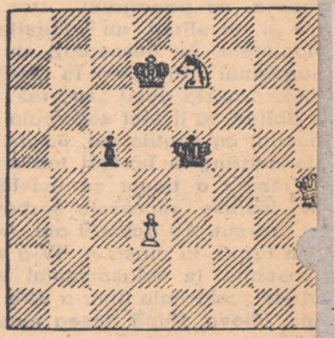
Verificarea poziţiei (prob. nr. 3): **Alb:** Re1, Dd1, (2 piese). **Negru:** Re3, p.e4, f4 (3 piese).

Alb joacă şi dă mat în 2 mutări.

Verificarea poziţiei (prob. nr. 4): **Alb:** Rd7, Dh4, Ce7, p.d3. (4 piese). **Negru:** Re5, p.c5 (2 piese).

Alb joacă şi dă mat în 2 mutări.

Problema nr. 4.

Redacţia şi administraţia Bucureşti Piaţa Scînteii, tel 7.61 00, 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESE
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen P T T 100 114 Tiparul. Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" STAS—3152